

Rizpah wordt langzaam wakker. Iemand veegt de krullen uit haar gezicht. Ze tuurt door haar oogspleetjes en ziet de koning zitten. 'Papa, waarom maakt u mij wakker?' Ook Emmelie en Felicia rekken zich uit. De koning staat op. 'Ik heb een vraag: Is één van jullie vannacht buiten geweest?' De prinsesjes kijken elkaar aan. 'Natuurlijk niet', gaapt Rizpah. 'Waarom vraagt u dat?' De koning aait zijn hond. 'Vannacht hoorde ik gekraak buiten. Het was net of iemand ergens mee sleepte. Luca blafte hard en rende toen weg. Ach, misschien was het gewoon een konijntje.'

‘Eens even kijken.’ Emmelie pakt de klusjeslijst erbij.
‘Felicia, jij doet vandaag de eieren. Rizpah, jij de aardbeien en ik ga schoonmaken.’
Felicia loopt fluitend naar het kippenhok. Ze duwt de kip voorzichtig opzij. Maar dat is gek! Er ligt niks.
Ze rent naar Rizpah. Die zit met haar hoofd tussen de aardbeienplanten. ‘Ben je ze met je neus aan het plukken?’ giechelt Felicia. Rizpah steekt haar tong uit.
‘Alle rode aardbeien zijn weg. En het mandje ook. Raar hè?’
Dan komt Emmelie naar buiten gehold. ‘Hebben jullie een mes gepakt? Ik mis er ééntje!’ Rizpah zegt: ‘We moeten het tegen de koning zeggen. Misschien is er wel een dief!’

Een paar dagen later is het stralend mooi weer.
Rizpah springt naar buiten en holt naar het slingertouw.
Ze gaat erop staan en voelt de wind door haar krullen blazen.
Wat gaat ze hoog! Nu kan ze alles zien.
Emmelie, die in de schommelstoel aan het lezen is.
Felicia, die op haar viool speelt. Hé, wat is dat?
Rizpah tuurt naar de struiken. Daar zit iemand!
Rizpah laat het touw los en sluipt naar de bosjes toe.
Plotseling rent er een meisje hard weg. Haar vlechtjes dansen
in de lucht. Rizpah gaat haar achterna: 'Wacht even!'
Maar het meisje stopt niet. Rizpah ziet nog net hoe ze in
het grote bos verdwijnt.

